דריםת הרגל: הא לא קפדי אינשי אמר

רבא הא מני רבי אליעזר דאמר יויתור אסור במודר הנאה: כותני' יאין בין נדרים

לנדבות אלא שהנדרים חייב באחריותן

ונדבות אינו חייב באחריותן: גבו' הא לענין

בל תאחר זה וזה שוין תנן התם ביאי זהו

נדבה היא נדבה עלי עולה איזו היא נדבה

האומר הרי זו עולה ומה בין נדרים לנדבות

נדרים מתו או נגנבו או אבדו חייב באחריותן

נדבות מתו או נגנבו או אבדו אינו חייב

באחריותן מנהני מילי דתנו רבנן יונרצה לו

לכפר עליו ר' שמעון אומר את שעליו חייב

באחריותו ואת שאינו עליו אינו חייב באחריותו

מאי משמע א"ר יצחק בר אבדימי כיון דאמר עלי כמאן דמעין אכתפיה דמי: **בותני'** יאין

בין זב הרואה שתי ראיות לרואה שלש אלא

קרבן: גמ' הא לענין משכב ומושב וספירת

שבעה זה וזה שוין מנהני מילי דתנו רבנן

רבי סימאי אומר סמנה הכתוב שתים וקראו

ממא שלש וקראו ממא הא כיצד שתים

למומאה ושלש לקרבן ואימר שתים למומאה ולא לקרבן שלש לקרבן ולא למומאה אמרת

עד שלא ראה שלש ראה שתים ואימר שתים

לקרבן ולא למומאה שלש אף למומאה לא

ם"ד דתניא יוכפר עליו הכהן לפני ה'

מזובו מקצת זבין מביאין קרבן ומקצת זבין

אין מביאין קרבן הא כיצד ראה שלש מביא

שתים אינו מביא או אינו אלא ראה ב' מביא

ראה שלש אינו מביא אמרת עד שלא ראה

שלש ראה שתים ואיצטריך דרבי סימאי

ואיצטריך מזובו דאי מדרבי סימאי הוה

אמינא כי קושיין קמשמע לן מזובו ואי

מזובו לא ידענא כמה ראיות קמשמע לן

דרבי סימאי והשתא דאמרת מזובו לדרשא

נוכי ימהר הזב מזובו מאי דרשת ביה ההוא

מיבעי ליה לכדתניא וכי ימהר הזב לכשיפסוק

מזובו [מזובו] ולא ימזובו ונגעו מזובו וספר

לימד על זב בעל שתי ראיות שמעון

ספירת שבעה והלא דין הוא אם מטמא

משכב ומושב לא יהא מעון ספירת שבעה

שומרת

בד א מיי׳ פ״ו מהלכות

נדרים הלכה ג סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד

קימן רכא סעיף א:

בה ב מיי מייד מהלי

ה סמג עשין קפה: בו ג מייי שם הלכה ד [ופ"א מהלי נדרים

הלכה בן: הלכה בן: גז ד ה מיי׳ פייב מהלי מחוסרי כפרה הלכה ו

ופ"ו מהלכות איסורי ביאה

הלכה ז ת וופ"א מהלכות

בן סמג עשין רכא:

מוסת רש"י

אין בין המודר הנאה מחבירו. שחנירו הדירו

שלא יהנה ממנו בשום ענין למודר ממנו מאכל.

הדירו אלא

מאכל, אלא דריסת הרגל. לעצור בחלירו

ולקלר דרכו, וכלים שאין עושין בהן אוכל נפש. ולהשתמש בכלים של מדיר

ולהשתמש בכלים של מדיר שאין עושים בהם מאכל,

דמודר הנאה אסור בדריסת הרגל, דהיינו הנאה שמקצר דרכו ולהשממש בכליו, אבל מודר

ממנו מאכל מותר בשתיהן

לפי שלא הדיר ממנו אלא

מחכל (נדרים לב:). ויתור אסור במודר הנאה. כגון נעה"ב שמודר הנאה.

מחנוני ושלח לו בעה"ב

פרוטה לחנוני לקנות ממנו מאה אגחים בפרוטה והוסיף לו חנוני אחת ימירה או שתים, אסור

, מסוד , בשייב באותו ויתור שהוסיף לו תנוני, דמתנה הוא, ואוייר

שהוסף כי חומפי, דומונה הוא, ואע״פ שלשאר לוקחים נמי הוסיף כמו כן,

ומיהו רבנן שרו דמ"מ בשביל המתח הוסיף לזה על החשבון הקצוב לפרוטה שאילו לא היה לוקח ממנו בדמים לא היה נוקח ממנו

מנוני לבעה"ב כלום חנוני לבעה"ב כלום (רשב"ם ב"ב נז:) ואליבא דר"א אסור הוימור של מדידת פירות, הכי נמי אף על גב דרריסת הרגל לא

הויא הנאה גמורה אסור

יסים סמוס גמתה מקור (נדרים לב:). איזהו נדר האומר הרי עלי עולה. ולחר כך הפריש בהמה ולמר הרי זו לנדרי, לס

הואיל ומעיקרא ארכבה

אכתפיה (חולין קלט.). את שעליו. כגון נדר, דאמר

הרי עלי עולה, חייב באחריותו. אם הפריש

בהמה לנדרו אם מתה נגנבה, דהכי משמע או

שעליו יקריב אותו ונרצה לו

ועד שיקריבנו לא נרלה ולא נפטר, את שאינו עליו. כגון דאמר הרי זו עולה

(זבחים ד:).

ממה

חייב באחריותה,

ל) נדרים לב: ב) ב"ב נו: נדרים לב: מח:, ג) ר״ה ו. קינין פ״א מ״א [חולין קלט. ערכין כאן, ד) וזבחים ד:ן, נקרבן אהרון, ז) ונדרים בו' ע"ש, כ) ול"ל דסיפאן

> וְסְמַךְ יְדוֹ עַל ראש הָעלְה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר .2 ועשה אתם הכהו עָלֶיו הַבֹּהֵן לִפְנֵי מִזּוֹבוֹ: ויקרא טו טו 3. וְכִי יִטְהַר הַזָּב מִזּוֹבוֹ וספר לו שבעת ימים יְּטְבֵּיל לוֹ שְׁבְּצֵּוֹל יְבִינּים לְטְהֶרָתוֹ וְבָבֶּס בְּגָּדָיוֹ וְרָחַץ בְּשָּׁרוֹ בְּמַיִם חַיִּים וְטְהֵר: ווקרא טו יג

רבינו חננאל הימנו מאכל. אלא דריסת אליעזר ואוקימנא לר׳ לוותר עליהן כגון דריסת , הרגלים בחצרם יכנס אדם ויהלך בה אין מקפידין עליו וכיוצא בזה, אפי׳ כגון זה אסור. אבל למודר ממנו מאכל. דריחת הרול וכלית שאיו קערה ותמחוי וכן כיוצא בהן, מותר. הא כלים שעושין בהן אוכל נפש, וזה שוין, שניהן אסורין. לשלמו], זה וזה שוין, כלומר אם יאחר בין הנדר

קרי בעלמה: רחה שתים. והרי כבר ירד לכל חומר טומאה ומי הוליאו:

שמשכירין כיולה בהן תנן בהדיהם

דאסור דכל הנאה שאם לא ההנהו זה היה מחסר בה פרוטה הנאת מאכל היא שהרי ראויה אותה פרוטה לקנות בה מאכל: גמ' הא לענין כלים שעושין בהן חוכל נפש. חקור חף במודר מאכל ואפי׳ במקום שאין משכירים: הא לא קפדי אינשי. ואמאי אסור במודר הנאה: ויסור. הוא (ויקרא טו) הרי שתי זיבות מנויות כאן וקראו טמא: שלש וקראו טמא. דכתיב וואת תהיה טומאתו בזובו רר בשרו את זובו או החתים בשרו מזובו (שם) הרי לך שלש וקראו טמא טומחתו היחים: הח כילד. חם משתים טמא למה פרט לך הכחוב שלש: שתים לטומאה. לכל חומר טומאת זב: ולה לטומהה. חמורה אלא כבעל

דבר שהיה מוותר לכל אדם ואינו מקפיד עליו: מתנר' נדר ונדבה מפרש בגמרא נדר האומר הרי עלי עולה ולאחר זמן הפרישה חייב באחריותה נדבה האומר הרי זו ולא קבלה עליו: גב" הא לענין בל מחחר. ואף על גב דנדבה בקרא דבל תאחרה) לא כתיבא הא מרבינן ליה במסכת ראש השנהש) מגורה שוה: את שעליו חייב באחריותו. הכי דרש ליה לקרא ונרצה לו נדרו לכשיתכפר בהן הויא נרצה אבל מקמי כפרה לא נרצה ובאיזה קרבן אמרתי לך באותו שעליו והיינו עליו דקרא: מאי משמע. דעליו הבלת החריות עליו: מתנר' שפי רחיות. ביום חחד חו בשני ימים רצופים וכן שלש ביום אחד או בשלשה ימים רצופין או שתים ביום אחד ואחת למחר: גמ' משכב ומושב. שכב או ישב על גבי עשרה בגדים זה על זה כולן אבות הטומאה ואפילו לא נגע בהן. ואילו נגע בדבר שאינו משכב ומושב אינו [אלא] ראשון לטומאה ואינו מטמא אדם וכלים אלא אוכלין ומשקין: וספירת שבעה. משיפסוק למנות ז' נקיים קודם שיטבול ואם ראה זוב באחד מהן סתר כל המנויין: מנא הני מילי. דשוין לטומאה ואין שוין לקרבן: מנה הכתוב שתים. ואיש כי יהיה זב מבשרו זובו טמא

הגהות הב״ח

(**ה)** תום' ד"ה דריסת וכו' וסברא הוא לומר כו. נ"ב לריך לומר לפי זה דה"מ למיחרד ארלים שליי

בין המודר (מתני') אין בין המודר הנאה מחבירו למודר הרגל וכלים שאין עושין הרגל וכלים שאין עושין בהן אוכל נפש. כגון בגדים וכיוצא בהן, דלמודר הנאה אסור. דתנא אפי׳ ויתור אסור במודר הנאה, פי׳ אפי׳ דברים שדרך בני אדם מתני'] אין בין נדרים ונדבות כו'. הא לבל תאחר

ב) נדה מנ: ו) ונדה לו נשח לג.ו. ק) ודברים כגו. ע) ודף ה:], י) [ויקרא טו], כ) ומצורע מכלמא דובים בי נמנות מנכחה דובים פרשה גן, () [ד"ה לא אחרי ד"ה וה"ג הלא דין], מ) גיי רש"א אההיא דהתם מפרק ם) [ועי׳ תוספות ב״ק נה: ד״ה זה ותוספות ב״ב נו: ד"ה רבינאו. ע) וועי׳ מוספום חגינה ח ד"ה אחאי כתבו תוספות תירוץ אחר ועי׳ תום׳ שבת ם: ד״ה איוז. ל) ס"ח כמו, תורה אור השלם

וכ"כ התוס' בפרק חזקת הבתים: (3) ד"ה אין בין וכו' דכיון דאמר הרי עלי הי חובה וי״ל: סוי חובה וי״ל:

מוובו. משמע מקלת זובו: לא ידענה כמה רחיות. האי מקצם דמשמע מהאי קרא לא ידעינן מאי הו[א] נדר האומר עלי

מתני' אין נין המודר הנאה. מודר הנאה חמור ממודר מאכל: אלא דריםת הרגל ובלים שאין עושין בהן אובל נפש. דמודר דריסת הרגל. שהמודר הנאה אסור ליכנס לביתו והמודר מאכל מותר: וכלים שאין עושין כהן אוכל נפש. מותר להשאיל אבל במקום שמשכירין בפרוטה אסור אפי׳ במודר מאכל דאותה

הנאה אסור בהן ומודר מאכל מותר במקום שאין משכירין למודר מאכל. ודוקא במקום שאין משכירין כיוצא בהן אבל במקום פרוטה ראויה לקנות ממנה מאכל אבל כלים שעושין בהן אוכל נפש בירו המאה מחבירו הנאה מחבירו למודר ממנו מאכל אלא דריסת הרגל וכלים שאין עושין בהן אוכל נפש: גבו' הא לענין כלים שעושין בהן אוכל נפש זה וזה שוין:

כיון דהוי אוכל נפש: **דריםת** הרגל הא לא קפרי אינשי. קשה להח בחוקת הבתים (ב"ב דף נו:) קאמר בגמרא אלו דברים שאין להם חוקה ואלו דברים שיש להם חזקה וכו׳ מעמיד בהמה בחלר אין להם חזקה ומוקי לה התם בשותפין דבהעמדה כדי לא קפדי ופריך והתנן השותפין שנדרו הנאה זה מזה אסורין ליכנס בחלר ומשני לה התם מיהו שמעינן לה מינה דאדריסת הרגל קפדי ולא קשה מי מההיא דהתם פרק בתרא לבילה (דף למ:) דמשני התם דלעולם לא קפדי ומני ר' אליעזר היא דלמא התם מיירי בשותפין אבל שאר אינשי ודאי קפדי אבל הכא קשיא דמיירי בסתם בני אדם ואפי׳ הכי קאמר דלא קפדי ותירץ ר"ת דהכא מיירי בבקעה דלא קפדי בה שום אדם וסברא הוא לומר כן (א) דומיא (דרישא) דכלים שאין עושין בהן אוכל נפש דמיירי שאין משכירין כיוצא בהן

דמוקמינן לה בנדרים (דף לב:)

אסור אפילו בפחות משוה פרוטה

: o כרבי אליעזר אין בין נדר לנדבה. קשיא אמאי לא תני שנדבה באה מן המעשר דכתיב (דגרים כו) וובחת שלמים גבי מעשר ונדר אינו בא אלא מן החולין וכיון דאמר הרי עלי הוי (ב) נדר ע' וי"ל דמן הדין לא תנא ליה משום דאיירי בקרבן שהופרש כבר ואשמעינן דאין חילוק בעבודתן אבל בקרבן שלא הופרש פשיטא ליה שיש הרבה חילוהים אי נמי דתנא ושייר ונהי דאין בין קאמר דמשמע דהוי דוקא כדאמר במרובה (ב"ק דף סב: ושם) מ"מ לא קשיא דבמסכת תענית (דף יג: ושם) אשכחן אין בין דשייר דקחמר חין בין שלש חמצעיות וכי תימא תנא ושייר והא אין בין קתני ופריך ותסברא אין בין דווקא והא שייר תיבה ומשני אי משום תיבה לאו שיורא הוא מכל מקום משמע דאי הוה משייר ליה לא הוה קשיא ליה כלל אף על גב דקתני אין בין י:

יש ספרים דגרסי ומה מצורע שאין מממא משכב ומושב. ונתורת כהנים

תני שמטמא משכב ומושב ותירן . רש"י בפסחים (דף סו: ד"ה וב) דהיינו לטמח אוכלין ומשקין אבל לא לטמח אדם וכלים 3 כגון זב:

רבינו חננאל (המשר) שלש אף לקרבן. פירוש מנה הכתוב שתי פעמים בנהי הכונוב שוני פענהם זיבות, זוב וזובו, וקרא טמא, שנ׳ איש איש כי הוא, עוד חזר הכתוב אחר ומנה שלש. בזובו אחת

היא או שלש וארבע או שתים ושלש: לכשיפסוק מוובו. אין לריך ליטבול קודם ספירה אלא משיפסוק ימנה: הכי גרסינן בסורת כהנים? מ**זובו ולא מזובו ומנגעו.** שאם היה זב ומצורע ופסק מזובו ולא נתרפא עדיין מנגעו וספר אין אומרים לו אין ספירה זו נקיות עד שיטהר אף מנגעו אלא מונה והולך מיד ועולה לו לספירת זוב ולכשיתרפא מלרעתו יטבול מיד טבילה ראשונה של מלורע והיא עולה לו לטבילת נגעו וזובו ונטהר מלטמא משכב ומושב ולטמא כלי חרס בהיסט כדין זב. ואף על פי שלריך לספירת שבעה ללרעתו לענין אכילת קדשים וטבילה שניה כדכתיב במלורע (ויקרא יד) ורחץ במים וטהר ואחר יבא אל המחנה וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו וגו' ורחץ [את] בשרו במים וגו' אהני טבילה קמייתא לטהרו מלטמא משכב ומושב וכלי חרס בהיסט: **מזובו וספר.** להכי סמך ספירה אצל זובו ללמדך שאף בשביל מקצח זב טעון ספירה. לימד על זב בעל שתי ראיות: 0 לא יהא טעון ספירת שבעה. בתמיה. אחר שאמרת שתים כו': וה"ג הלא דין הוא אם מטמא משרב ומושב. בשתי ראיות לכל חומר טומאת זב מהיכן יתמעט מספירה:

טומאתו בזובו [רר בשרו את זובו או החתים בשרו מזובו) וגו׳. א׳מר אם בשתים טמא בשלש לא כל שכז. למה כתב עוד שלש. ללמד כי בשתי אות הוב את החוונים בטור מהבין את. אנה אנו בשנים בטאה בטיס אי אני פסך, אינו הבים ביו הייק, אומר ב בטור. ראיות טמא הוא ופטור מן הקרבן בשלש ראיות חייב אף בקרבן, ואקשינן ואימא שתים לקרבן ולא לטומאה, כלומר בשתי ראיות חייב קרבן אע"פ שאינו טמא, ראה שלישית חייב בטומאה ובקרבן. ופרקינן לא, דתניא וכפר עליו הכהן לפני ה' מזובו, מקצת זבים מביאין קרבן ומקצת אין מביאין קרבן, ואם תאמר כי בעל שתי ראיות מביא קרבן אין לך זב שאינו מביא קרבן, שאינו רואה אלא שלש, אלא שכבר הקדים וראה שתים וכבר נתחייב בשתים. מיכן ולהבא אפי ראה כמה אין חייב אלא קרבן אחד, כר. **ואיצטריך** דר[.] סימאי, לברר כי בשתי ראיות נקרא טמא, ואיצטריך מזובו, לדחות הקושיא שהקשו על ר׳ סימאי דאי לאו מזובו הוה אמינא שתים לקרבן שלש לקרבן ולטומאה כו׳ ופשוטה היא.

עולה. איזו היא נדבה האומר הרי זו נדבה. ומה ביניהז. נדרים מתו או נגנבו חייביז באחריותז שנ' ונרצה לו לכפר עליו. ילות, אי היה אבור האוהור היה דוברה ביה במחריות. דכיון דאמר עלי כמאן דרמי אכתפיה דמי, שחייב למוסרו. דייקינן מעליו את שעליו, כלומר אם אמר עלי חייב באחריות. דכיון דאמר עלי כמאן דרמי אכתפיה דמי, שחייב למוסר למי שחייב לו. אבל הנדבה אין חייב באחריותה. [מתני"] אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה שלש וגי. הא לעיניין משכב ומושב וספירת שבעה טהורין, זה וזה שוין. דתגיא או החתים בשרו מזובו, דייקינן מדכתיב מזובו שמעינן מינה אף מקצת זובו מטמא משכב ומושב, להביא את שראה שתי ראיות שיטמא משכב ומושב. כל הטעון משכב ומושב טעון . ספירת שבעה, כדתניא מזובו וספר, מקצת זובו נמי טעון ספירת שבעה להביא את שראה שתי ראיות שטעון ספירת שבעה מתניתין מני ר׳ סימאי היא, דתני ר׳ סימאי מנה הכתוב שתים וקרא טמא שלש וקרא טמא, הא כיצד שתים לטומאה